

ZÁM.

merke-
szin-
matok.
sön ?
rabot
ylem,
Derék,
adunk
szin-
Iusvét
n lak-
okos-
terke-
lára.
alásod
szer-
mevek
kivül
körén.
nberg
getőz-
rojtos
tlenül
ros, a
zátlan
vitéz
már
Sze-
rásban
gyult
Több

nekek
1 frt.
hogy
kraj-
Ebből
elenti
ilyen
nemes
an le
(F. b.)
Andor
edvig
1 frt.,
napi-
ada-
si.

épület.

KIS HÍR LAP

FÁZÓ BARIKA. (Lásd a 87. lapon.)

XXXVI. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889 február 10-én.

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ELVÁLTAK. Marcsi és testvérei haza — Lenczi pedig Bokrosnéval és Piroskával a kastélyba mentek. Utközben a jó Bokrosné nem győzött örvendezni, hogy ilyen kedves vendégre tett szert.

— Igazán örülhetnek a testvéreid, szólt Piroskához, hogy ilyen kedves rokonuk van vendégül. És mennyire szereti őket! Alig birtam rávenni, hogy velünk jöjjen. . . mert megígérte a fiuknak, hogy velök tölti a napot. No, de azt még élegszer tölthetik együtt. Nem szabad ám önzőnek lenni, másnak is át kell engedni néha a kedves vendéget.

Alighogy a kastélyba értek, több kocsis robogott az udvarra, uri vendégek érkeztek. Nagy ozsonna volt s Bokrosné azt mondta Piroskának, hogy öltözzék fel csinosan, mert neki is ott kell lennie a társaságban, Lenczivel együtt. Valami nagy gondot nem igen okozott Piroskának az öltözés, mert csak egy rendbeli csinosabb ruhája volt, azt tehát magára vette, a komorna pedig segített neki, hogy a haját csinosan rendezze.

— Furcsa ez, mondá a komorna. Olyan egyszerű ruhácska és mégis olyan szép és előkelő benne, mint valami grófkisasszony.

Lenczi is nagyon meg volt elégedve Piroskával és meg is mondta neki.

— Tudod, én sokat láttam; tudom, hogy szoktak az előkelő leányok megjeleníteni a társaságban; de mondhatom, náladnál egyik sem lehetne csinosabb.

Piroska nevetett, mert nem volt egy csöppet sem hiú. De hát azért mégis szerette, hogy Lenczi ezt mondja. Így legalább nem kell aggódnia, hogy a sok idegen vendég közt talán olyan is akad, aki lenézi őt külseje miatt.

Nem is nézték le, de Piroska nem is gondolt tovább erre, a mint ott ültek az asztalnál. Inkább azt bámulta, hogy Lenczi mily bátran beszél mindenkivel s mint szól belé mindenbe, amiről a nagyok beszélnek. És tetszhetett, a miket mondott, mert akárhányszor jóízűen nevettek szavain. Rövid idő múlva jóformán ő mulattatá az egész társaságot. De bizonyosan legjobban mulattatá Bokrosnét, a kihez közel ült. Piroska, bár kissé távolabb volt, egy ízben jól hallotta, amint Lenczi így szólt:

— De igazán mondom, mindjárt az első pillanatban nagyon megszerettem. Olyan kedves, vidám és okos már a nézése is; bizonyosan mindenki csak szeretheti az ilyen derék, ügyes fiut.

— Oh, kedves Lenczi, talán már tulságos is a dicséret, mondá Bokrosné elégedetten; derék és okos fiu, az bizonyos. . . vidámnak nem igen vidám ugyan. . . de nagyon jószívű.

Piroskának nem került nagy fejtörésébe kitalálni, hogy Józsirol beszélnek. Annál is inkább kitalálhatta, mert épen reá is néztek. No, hogy az édes anyja olyan sok szép tulajdonságot látott benne, azon nem lehetett csodálkozni, mert a gyenge, jó mama szeret mindig jót látni gyermekeiben. De Lenczi hogy beszélhet olyat, mikor még jóformán nem is ismerte Józsit! Hiszen az igaz, hogy

Józsi
de hog
nak m
Most
mintha
a vilá
sem. S
től sz
Eszébe
mondo
ves és
lehet
beszél.

O
ült s
darab
vendég
teke-as
volt, r
végre
menni
hogy
kodni

is kin
feküdr
tálgat
épen t

F
nak e
épensé
volt a
henni,
hánysz
kimen
jék. I
otthon
kása.
pedig

Józsi olyan jó gyerek, mint a falat kenyér; de hogy valaki okosnak, ügyesnek, vidámnak mondja, az már tulságos hizelgés. Most is oly bambán ült ott az asztalnál, mintha rettegett volna a sok idegen közt; a világért sem szólt volna egy árva szót sem. S Lenczi ezt jól látja, mégis szemtől szembe olyan fura dicséretet mond. Eszébe jutott Piroskának, amit Jani mondott, hogy ez a Lenczi nagyon kedves és ügyes fiú, de néha bizony nem igen lehet helyesnek tartani, amit tesz vagy beszél.

Ozsonna után Lenczi zongorához ült s szépen eljátszott néhány kisebb darabot. Azután Bokros urral és néhány vendéggel a szomszéd terembe ment, hol teke-asztal állt s bizony már sötét este volt, mikor onnan előkerültek és Lenczi végre arra is gondolt, hogy haza is kellene mennie. Egyik vendég kissé aggódott, hogy otthon nem fognak-e nyugtalankodni Lenczi kimaradása miatt.

— Oh dehogya! felelé Lenczi. Nincs is kinek. A bácsi nagyon korán le szokott feküdni, mi akkor még rendesen kint sétálgatunk. Másnap mondjuk el neki, ha épen történt este valami.

Piroska nagyon csodálkozott atyjának ezen az új szokásán. Mert eddig épenséggel nem ez volt a szokása, sőt az volt a baja, hogy nem tudott aludni, pihenni, gyakran éjfélig is fenn járt, akárhányszor még az udvarra és kertbe is kiment, hogy beteges izgatottsága elmúljen. Bzonyosan mióta Piroska nincs otthon, azóta változott atyjának a szokása. Lenczi ott van, neki tudni kell. Ő pedig azt mondja.

És amit Lenczi mond, abban nem lehet kételkedni, mindent jelesül tesz és végez. Bokros ur még másnap is dicsérte.

— A vendégeim igazán bámultak az ügyességén. A hányan csak voltunk ott a teke-asztal körül, mindnyájunkat megvert. Gyönyörűen mulattunk vele. Remélem, sokszor el fog hozzánk látogatni.

Erre nagyon jó lett volna, ha Piroska még tovább ott marad, mert így lett volna ok, hogy akár mindennap is eljőjön hozzá Lenczi látogatóba. De hát Piroska anyyira felgyógyult, hogy akármennyire akarták volna, most már csakugyan semmiféle betegséget sem lehetett benne fölfedezni. Harmadnap el is jött érte az apja, hogy haza vigye, még pedig gyalog.

— De már azt nem engedem, szólt Bokrosné. Itt a sok ló, haszontalanul eszi az abrakot; még jó, ha befogathatjuk kocsiba.

— Köszönjük a szíveségét, szólt Darvas Boldizsár ur komolyan. De igazán nem szükséges. Gyönyörű idő van, igen kellemes lesz az a kis séta hazáig. Piroska már elég erős, hogy megbirja.

— Oh, apácskámmal elmegyek én akár háromszor anyyira is.

Ezt anyyira örvendezve mondta Piroska, hogy szinte látszott, mennyire szereti, hogy végre haza kerül. Pedig hát igazán jó dolga volt itt ebben a fényes kastélyban, ahol oly szívesek voltak hozzá. A jó szívé Bokrosné asszonynak szinte rosszul esett, mikor látta, hogy a kis leány anyyira örül. Ezt meg Darvas ur vette észre és így szólt:

— Persze, örül az én Pirikém, hogy haza kerül a testvéreihez. Nagyon szere-

tik egymást, jó testvérek. De azért fölteszem róla, hogy nem háladatlan azért a sok jóért, melyet itt tapasztalt.

Erre aztán Piroska fülig elvörösödött és nyakába borult Bokrosné asszonynak, biztosítva őt, hogy itt maradna akár örökre is, de hát apácska és a testvérei miatt mégis csak szerethaza menni. Hanem azért mindig háladatos lesz.

— Ugyan miért, édes gyermekem? Hiszen mi tartozunk köszönettel, hogy nem haragusznak reánk azért a nagy veszedelemért, melyet a Józsi fiam okozott. Tudom, nem veszi egyhamar kezébe azt a szerencsétlen puszkát. Ne is ve-

gye, nem az ő kezébe való. De a Gondviselés jóra fordította a dolgot s nekünk még örömkre volt, hogy a kedves gyermek házukban lehetett. Ugy megszoktuk, hogy nagyon nehezünkre fog esni, ha többé nem lesz itt. Kivált Józsi, — nem

is tudom, mihez fog kezdeni, ha nem lesz többé itt a kedves játszótársa.

A jó fiu csakugyan egészen kétségbe esett arcot vágott, mikor Piroska végre valóban utnak indult. Csak azzal vigasztalódott, hogy közel lesznek egymáshoz, találkoznak ezután is.

Nagy volt Piroska öröme, mikor annyi idő múltán ismét haza került. De hogy az igazat megmondjam, mikor végig járt a jól ismert szobákon, nem talált mindent olyan kedvesnek, mint régente, mikor még nem látott egyebet. Olyan kopott volt minden! A kert meg olyan elhanyagolt állapotban! Menynyivel szebb, különb minden

amott a Bokrosék kastélyában! Hanem azért a vége mégis csak az lett, hogy jobb itthon, ahol apjával, testvéreivel lehet.

A fiuk is roppantul örültek, hogy megint itt van köztük az ő kedves Piri-kéjük. Különösen Jani, a ki Piroskát a

SZÁNKÁZÁS. (Lásd a 94. lapon.)

maga külön testvérkéjének tartotta. Ket-
ten járták be mind a régi kedves helyeiket.
Mikor már elfáradtak: a kertben, a nagy
fák alatt leheveredtek a fübe. Ekkor ju-
tott eszébe Piroskának valami.

— Igaz a! Hát Marczi hol van?
Még nem is láttam, mióta haza jöttem.

Jani úgy tett, mintha nem igen
hallaná; roppantul elmerült egy falevél
vizsgálásába. Piroška azonban újra csak
erről beszélt.

— Bizony szinte azt kell hinnem,
hogy Marczi már nem is gondol velem.
Vagy talán megint neki feküdt a könyvei-
nek és valahol bezárkózva tanul egész nap?

— Van eszében! pattant ki Jani.
Mióta haza jött, még annyi könyv sem
volt a kezében, mint nekem... az pedig
nem sok.

— Talán már megmondta neki apa,
hogy nem fog tovább iskolába járni s
ezen busulta el magát...

... FARKAS-SZEMET NÉZETT VELŐK. (Lásd a 94. lapon.)

— Nem hiszem... tudtommal apa
még nem beszélt vele ilyesmiről. Nem is
busul ő; sőt talán az a baj, hogy nagyon
is jól mulat Lenczivel. Oh, hidd el, Pirike,
néha szinte azt kívánom, bár csak soha
se jött volna ez a Lenczi ide mi hozzánk.

— Már nem szereted?

— Dehogy... azt nem mondom...
de nem szeretem, amit mivel és hogy
Marczi annyira vele tart. Tudod, mondtam
neked, hogy minap Lenczi mily vak-

merően rászedte apácskát, mikor azt me-
sélte neki, hogy este a kertben sétáltunk!
Pedig ott sem voltunk. Bementünk mind-
nyájan a községbe s ott a kávéházban
mulattunk... azaz tulajdonképen csak
Lenczi mulatott és Marczi: billiárdoztak,
aztán kártyáztak. Voltak ott sokan má-
sok s én jól láttam, hogy nagyon furcsán
néznek reánk, csóváltgatják a fejüket...
ez nekem nem tetszett. De az meg már
épen nem volt kedvemre, mikor itthon

apácskát úgy elámitottuk. Meg is mondtam Lenczinek, hogy ez nem járja és hogy én nem megyek többé vele... és Danit sem ereszttem, mert azzal még bírok. De Marczy nagyon a Lenczi pártjára állt és pörölt velem, hogy én tehetek, ami nekem tetszik, de csuf dolog volna árulkodni. Azt nem is tettem, de aztán nem is mentem.

— Ezt szeretem, szolt Piroska. Így legalább ők is észre tértek.

— Az ám! Mikor én oly nagyon pattogtam, azt mondta Lenczi, hogy ő nem akarja a mi dolgunkat rontani és ha ilyen nagy históriát csinálunk ebből az egyszerű, ártatlan mulatságból, inkább ő is lemond róla.

— No lám! Ezt okosan és szépen tette.

— Magam is azt hittem. Örültem is neki. De aztán láttam, hogy Lenczi és Marczy néha titkon suttognak valamit. Másnap este mind a ketten nagyon álmosak voltak; sürgették, hogy korán feküdjünk le. Meg is tettük, de én nem tudtam jól aludni. Valami gyanum volt és amint föl-fölebredtem, sokáig elgondolkoztam, vajjon igaz-e: amit gyanitok. Egyszerre az éji nagy csendben azt halottam, hogy a tornác ajtaja nyílik. Mindenfélét gondoltam; azt is, hogy talán tolvajok törtek be. Kiugrottam az ágyból és kimentem a tornácra.

— Jaj! Hogy mertél neki menni a veszedelemnek?

— No, nem volt ott semmi veszedelem. Lenczi és Marczy jöttek, de valahonnan, s gyufával világítva maguknak a sötét folyosón, nagyot nevettek, mikor

engem ott mezitláb megpillantottak. Én pedig félig-meddig haragosan mondtam:

— Lám, lám! Hát azért voltatok oly nagyon álmosak, hogy késő éjjel kint sétáljatok?

— Nem tudtunk elaludni, nagyon is korán volt még, felelé Lenczi. És mert oly gyönyörű holdvilág van, kísértáltunk a kertbe.

— Ismerem már, mi az a kerti séta!

— Ha ismered, annál jobb, szolt Marczy. Most pedig menj és aludj tovább és aztán, kedves öcsécském, ha valami bolondot álmodtál, ne fecsegd ki, mintha valósággal láttál volna valamit.

Ezzel ott hagytak a faképnél. Én pedig gondolhattam, amit akartam. De másnap reggel Marczy hozzám jött és ekkor már nem volt oly hetyke; félt, hogy elmondom apánknak, mit láttam és mit gondolok. Azután oda jött Lenczi is, és tréfált, bohóskodott s az lett a vége, hogy megígértették újra velem, hogy nem szölok nemmit apánknak. Azóta pedig minden este újra kiszöktek a házból.

— És te nem mondtad meg apácskának?

— Már hogy mondtam volna, mikor szavamat adtam, hogy nem teszem.

— De én nem adtam a szavamat és mindjárt megteszem.

— Ohó! Csakhogy nem szabad ám! Te csak tölem tudod az egészet és ha te besugod, az csak annyi, mintha én tettem volna. Azt mondanák, hogy hitvány árulkodó vagyok. És most már talán fölösleges is, már alkalmasint bele úntak ebbe a mulatságba. Másnap, hogy Lenczi ott volt Bokrosnénál, eszökbe sem jutott

ez a titkos kóborlás... és tegnap sem igen voltak ott. Apácska azt sem igen szerette ugyan, hogy Lenczi ott volt Bokroséknál... már előbb is mindig ellenezte, hogy oda jöjjön velünk.

— De hát miért?

— Nem tudom. Talán attól tartott, hogy Lenczi itt is hetvenkedni fog és nem válik becsületünkre.

— Oh dehogy! Ellenkezőleg, nagyon megszerették,

Nem beszélhettek tovább, mert nagy zajjal és vigsággal közeledett egy egész csapat: Lenczi, Marcsi, Dani és még valaki — a Bokrosék Józsiája, a ki egy kosár pompás körtét hozott és szörnyen ügyetlenül mondta el, hogy ezt Piroskának hozta, bocsánatot kér, hogy nincs jobb.

— De hisz ez a legjobb körte a ti nagy kertetekben, mondá Piroška nevetve; ismerem, kóstoltam eleget.

(Folytatása következik.)

FÁZÓ BARIKA.

(Képpel a czimlapon.)

AZ esőben ázol,
A hidegben fázol,
Bégető kis barikám!
Jövel karjaimba,
Gyenge tagjaidra
Kendöm rá borítom ám!

Az anyád melletttem
Üget gyors léptekben,
S aggódva reád tekint.
Rajta gyorsan, rajta!
Közel már a pajta,
Fődele már ide inti!

A TITOK.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

AGYOT nézett Bábó néni, még pedig épen nem valami barátságosan nézett, mikor egészen váratlanul betoppant az unoka-öcsse, a kire haragudott. Szigorú hangon kérdé:

— No, mi újság? Mit keresel te nálam?

Szegény Károly bizony azt sem igen tudta, melyik lábán álljon. Otölt-hatolt, próbálta magyarázni, de biz azt nehéz lett volna megérteni. Hanem Bábó néni annyit mégis megértett belőle, hogy Menyus bácsiék kiutasították a fiut. Bábó néni pedig, ha gőgös és kemény szavu volt is, de nem volt rossz szívé és azt mindjárt belátta, hogy ha ő is elutasítaná a szegény fiut, akkor ennek nem volna hová lennie; már pedig azt csak nem lehet engedni, hogy mint valami koldus gyerek, hajlék nélkül bolyongjon. Kissé szelidebben mondá tehát:

— Jól van no, soha se magyarázd tovább. Száz szónak is egy a vége: az, hogy az a nagyon kedves Menyus bácsi kitette a szürödöt és most nincs hová menekülnöd. Hát jól tetted, hogy ide jöttél, van itt hely elég. Csak aztán csöndes légy és jól viseld magad, mert tudod, hogy semmiféle rendetlenkedést nem tűrök.

— Oh, dehogy fogok rendetlenkedni, kedves néni! Csak azt kérem, engedje meg, hogy délutánoként elmehessek egy jó barátomhoz, Szendei Elekhez.

— A gazdag Szendei fiához? Ahhoz eljárhatsz. Ismerem, nagyon derék fiu, az

atyja derék uri ember, azokkal bátran társaloghatsz.

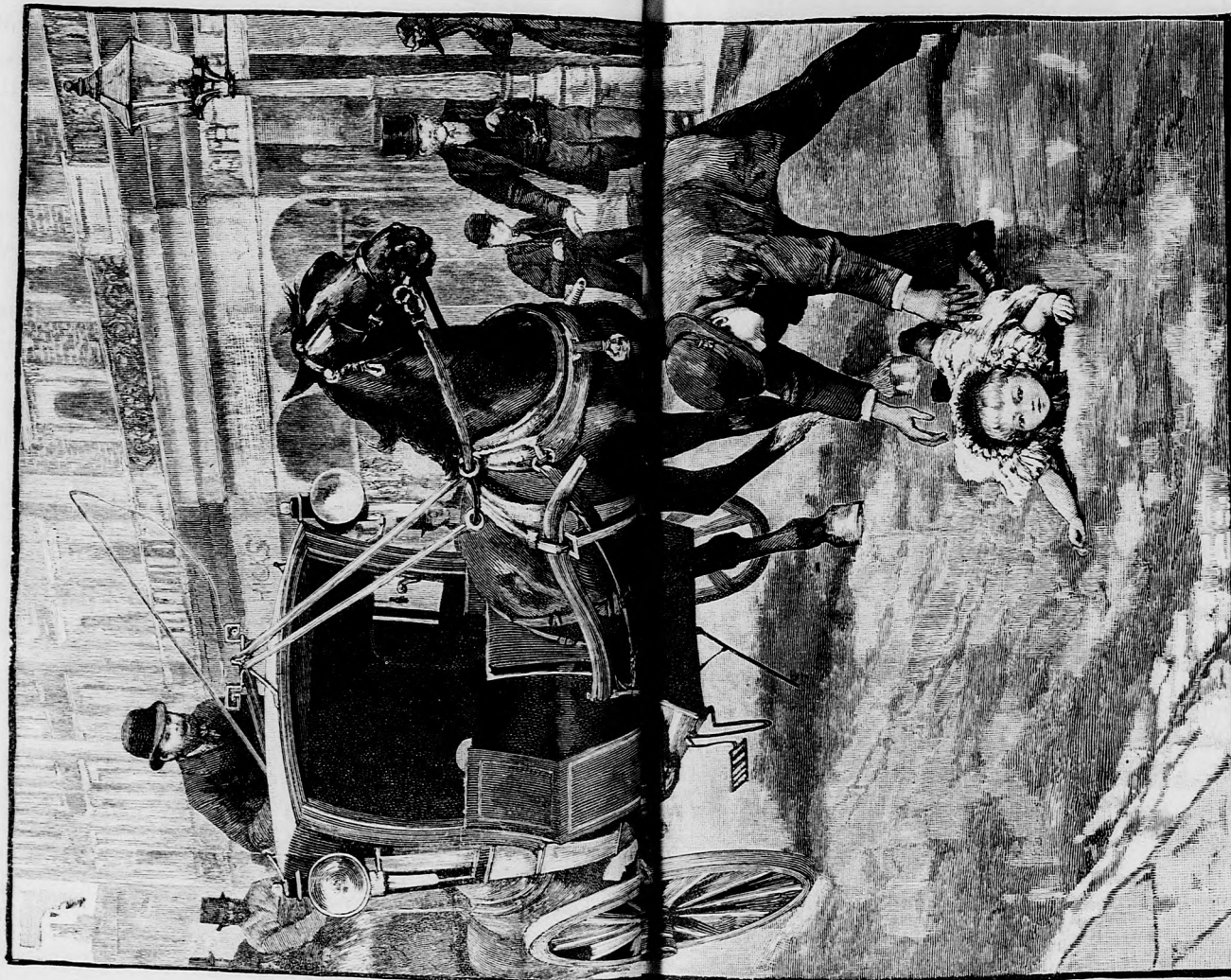
Károly egészen felvidult, mert így semmi akadály sem volt az Elekkel való találkozásának. Különben is a néni nem valami sokat törődött vele, hogy mit művel, csak a házban zajt ne csináljon és pajkos pajtásokat ne csődítsen a házba. Erről pedig szó sem lehetett, Károlyhoz nem jött senki s hiába is jött volna, mert a mint elkészült a lez-kéjével, rögtön indult és csak estére tért haza. Nem is volt a néninek semmi panasza ellene.

Annál inkább volt Mennyus bácsinak. A jó öreg arra számított, hogy Károly mégis meggondolja a dolgot, bűnbánólag visszatér és őszintén megvall mindent. De Károly nem tette.

— Már bizonyos, hogy valami nagyon roszban járnak, gondolá Mennyus bácsi. Kötelességem figyelmeztetni Szendei urat, hogy vigyázzon a fiára. Elek urfi nem lesz talán olyan konok és megtudjuk az igazat.

De biz azt nem tudta meg egyhamar, mert Szenedi urnak fontos dologban el kellett hosszabb időre utazni. Mennyus bácsi úgy titokban nem is bánta. Talán még endbe jön a dolog. Nagyon nehezér e esett,

hogy Károly nincs ott többé a házában; egy kicsit haragudott is magára, hogy talán elhirtelenkedte a dolgot, mikor kiüzte a szegény fiut; de ezt azért nem vallotta meg

és emliteni sem volt szabad előtte Károly nevét. Hanem gondolni sokszor gondolt rá. A többiek pedig még inkább gondol-

tak rá; mindenkinek mintha hiányzott volna valamije, hogy az ügyes, vidám Károly nincs többé köztük. A gyerekek szigorú parancsot kaptak, hogy még az

csuf bűn az, amit Károly elkövetett. Az egész kis család kedvetlen, szomorú lett és ritkán hangzott többé vidám nevetés az eddig olyan boldog hajlékban.

Valami nagyon vig élete Károlynak sem volt ott Bábí néninél. Ha éppen szóba állt vele a néni, csak rendre utasította holmi csekélységek miatt és mindig gúnyolta Mennyus bácsiakat. Pedig Károly most is szerette őket.

Eleinte egyszer-kétszer még védelmezni is próbálta a jó embereket, de nagyon megjárta vele. Bábí néni mérgesen rárvált:

— No hiszen, éppen te dicsérheted őket, te, akit ki-dobtak a házuktól, pedig tudták, hogy tulajdonképen nekem is haragudnom kellene rád! Hátha be sem fogadtalak volna? Valahol a sövény alatt fetrengenél. Azt hiszed, akkor is dicsérnéd őket, hogy milyen jó emberek? Mert persze könnyen teheted, mikor jó dolgod van nálam!

Hát ez bizony félig-meddig csakugyan így volt. Károly nem tagadhatta, de mégis érezte, hogy nem egészen van úgy. Mennyus bácsi nagyon megharagudott, mert azt hitte, hogy csupa daczból nem akarja Károly megvallani bűnét. Már pedig a becsületes Mennyus bácsi nem tűr ma-

gánál senkit, aki rossz uton jár. De még a gyerekeinek is megtiltotta, hogy az utcán szoba álljanak vele.

Hanem azért, akár furcsa, akár nem, de Károly még sem volt valami nagyon szomorú. Otthon Bábi néninél persze csendes volt és szótalan, de az iskolában a tanár éppen semmi változást sem vett rajta észre, a leczkáját csak olyan jól tudta, dolgozatait csak olyan pontosan készítette el, mint régen, a pajtásaival is csak olyan vigán eljátszott, ha éppen ráért. Csakhogy ritkán ért rá, mert most is folyvást Elekkel járt-kelt és mind a ketten napról-napra vigabbnak látszottak. Menyus bácsiékön kívül bizony eszébe sem jutott senkinek, hogy ez két megáttalkodott rossz fiú.

Szendei úr hazatért hosszú utjáról, de távolléte alatt annyi mindenféle elintézni való dolog gyűlt fel, hogy beszélni sem lehetett vele, egész nap bezárkózva ült az íróasztalánál. Menyus bácsi tehát nem mondhatta el neki, hogy milyen gyanus, veszedelmes dolgokat tud a fiáról.

De még ha elmondhatta volna is, aligha megteszi. Későbbre halasztotta, mert nem akarta megrontani jó gazdája örömét.

— Jövő vasárnap lesz az ezüst-lakadalma, akkor lesz az ünnep a templomban, akkor fog először szólani az új orgona, melyet ő ajándékozott a templomnak... tudom, örül előre ennek a napnak... nem szomorítom el... majd ráérünk azután is.

Igaza is volt abban Menyus bácsinak, hogy Szendei úr örült ennek a napnak. De nemcsak ő örült, hanem még mások is sokan. A jó öreg lelkész már alig várta, hogy megint hangozzék az ajtatos-

ság alatt a szép orgonaszó; a városkában is mindenki hallani kívánta már és mikor végre megjött a várva-várt nap, szinte özönlött a tömérdek ember az Isten házába. Mindenki ott akart lenni, mikor először szólal meg az orgona, de bizony a fele sem fért be. A ki be nem fért, az ajtó előtt állt meg s onnan hallgatta.

Menyus bácsi egész családjával szerencsésen bejutott, mert jó korán indultak. A templom ajtajában találtak Bábi nénival, a ki szintén jelen akart lenni az ünnepségen; látta a szegény rokonokat, fogadta is köszönésüket, de csak úgy félvállról, aztán sietett előre s az első padok egyikében foglalt helyet, míg Menyus bácsiék kissé hátrább maradtak. Közel hozzájuk nagy csapatban állt az iskolai ifjuság is. Menyus bácsi fürkésző szemmel végig nézegette a fiukat, mintha keresett volna valakit. Csakugyan kereste is Károlyt, a kit nem látott, mióta a házból kiüzte. De itt is hiába kereste. Nem volt ott a fiuk közt. Ez pedig nagyon elszomorította Menyus bácsit.

— Ez már nagyon rosszul van... nagyon is rosszul! szölt magában. Mivé lett az a fiú! Azelőtt a világért sem maradt volna el az ilyen ajtatosságról... most pedig nincs itt... Talán éppen most is valahol rosszban tör a fejét.

Nem töprenghetett sokáig, mert megszólalt az orgona s mindenki áhitattal, nagy lelki gyönyörűséggel hallgatta, a mint a szent hangok végig hullámoztak a templom boltozata alatt. Szerették volna, ha folyton-folyvást szól vala az orgona, de még csak felében voltak a misének mikor egyszerre csak elhallgatott az or-

gona. Pedig azt várták, hogy éppen ekkor fog javában zengení, mert a jó Szendei ur és neje épen ekkor álltak ott az oltár előtt s az öreg lelkész megáldotta őket. Es az orgona nem szólalt meg rá.

De a következő pillanatban már tudták, mért nem szól.

Orgonaszó helyett gyönyörű karének zendült meg a khóruson, oly szépen, amint itt még talán soha sem hallották. Friss csengő hangok voltak és magasztos énekek, áldást kérve az egek Urától arra a derék nemes szívű párra, melyet éppen most az öreg lelkész megáldott.

Mindenki megfordult és föltekintett a khórusra. Ott a karzat mellett láthatták az énekeseket, tizenkét fiatal fiút s legelől, vezetve az egész éneket, két szép fiút, kik különösen boldog arcczal, az örömtől szinte kipirulva zengték az éneket. Rájuk ismertek sokan és rájuk ismert Szendei ur is. Az öröm, édes boldogság könnyet csalt szemébe s szinte reszkető hangon sugta nevének:

— Nézd! Nézd, a mi jó fiunk, Elek! És mellette a derék Károly! Oh, a kedves jó gyermekek! Milyen szép meglepetést szereztek nekünk!

És mialatt a boldog szülők édes meghatottsággal hallgatták az éneket, voltak ott mások is, a kik majd nem épen úgy meg voltak hatva. Még Bábi néni is, a ki eddig nem valami nagyon szerette Károlyt, de most ugyancsak büszke volt reá. De hát Mennyus bácsi! A mint látta és hallotta ezt a dolgot, neki is könny lopózott a szemébe s gyanítani kezdett valamit.

— Hm! Ugy látszik... mégse rossz fiú... úgy látszik... tisztába kell hozni.

Mikor az ajtatosságnak vége lett, az emberek kifelé tolongtak, de Szendei ur és neje megálltak a khórus lépcsőjénél s megállt ott Bábi néni is, de még Menyus bácsi is. A kis énekeseket várták, akik egy csapatban épen lefelé jöttek. Szendei ur megölelte a fiát.

— Kedves fiam! Ez szép volt, ezzel nagyon, de nagyon kedves meglepetést szerezte nekem. Köszönöm neked, jó gyermekem.

Aztán a többi fiukhoz fordult:

— Köszönöm nektek is, derék fiuk. igazán szép volt; büszke vagyok rá, hogy fiamnak e szép cselekedetben segítségére voltatok.

A derék fiuk szerényen, de elégedetten hallgatták az elismerő szót, Elek pedig örömtől sugárzó arcczal mondá:

— Oh, kedves apa, a mi örömünk talán még nagyobb, és boldog vagyok, hogy ezen a szép ünnepnapon jó szüleimnek egy kis örömet szerezhettem. Csakhogy mindjárt meg kell vallanom, hogy nekem kevesebb az érdemem ebben a meglepetésben, mint jó barátomnak, Károlynak. Pedig ő meg is szenvedett érte.

Menyus bácsi is megszólalt már most:

— Oh, hát ez volt a titkos dolgotok, erre készültetek?

— Persze hogy erre, felelé Károly. De nem mondhattam meg; szavunkat adtuk mindnyáján, hogy el nem áruljuk a titkot, akármi történik is.

— És én ezért üztelek el a házamtól! szolt Menyus bácsi egészen elkedvetlenedve és megzavarodva.

Erre aztán meg Szendei lett figyelmessé és meglepetve kérdé:

— Micsoda? Elüzte Károlyt a házától? De hát miért? Mi történt?

— Itt annyi ember előtt bajosan magyarázhatom...

— Igaz a. Menjünk!

A Menyus bácsi lakása volt legközelebb, oda tértek be mindnyájan, még Bábi néni is, aki most egy csöppet sem röstelt betérni a szegény rokonhoz. mert hát ő is nagyon kíváncsi volt. Ott aztán Menyus bácsi elmondta, hogy Károly titokzatos bolyongásai mint keltették föl gyanuját, hogy a fiuk valami rossz uton járnak s mikor Károly semmikép sem akart vallani, inkább elüzte s Szendei urat is figyelmeztetni akarta, hogy vigyázzon a fiára, csakhogy nem jutott hozzá.

— Ennek ugyancsak örvendek, mondá Elek. Mert akkor utoljára is kiszült volna a tervünk. Eleget sajnáltam Károlyt, de biztattuk egymást, hogy majd ha megtudják az igazat, minden jóra fordul. Szerencsére volt Károlynak hová menekülni, a nénije befogadta és így nem volt más baja mint az, hogy Menyus bácsiék egy ideig rosszat gondoltak felőle.

— Az is elég baj volt, szólt Szendei ur. És talán nem is volt épen szükséges.

— Dehogy nem, kedves apácska. Hiszen meglepést terveztünk. Ugyancsak vigyáznunk kellett, hogy a készülődés alatt valami el ne áruljon. A kántor ur olyan szives volt, hogy ráállt a tervünkre és tőle nem féltünk, hogy elárul. De aztán még tiz pajtásunkat vettük magunkhoz és mindennap este felé össze kellett őket gyűjteni, hogy a kántor urnál együtt legyünk a próbákon. Károly volt a főrendező, mert ha én járok-kelek mindennap

annyifelé a városban, ez feltűnt volna az apácskám sok ismerősének. Most már, ugy-e Menyus bácsi, megbocsát Károlynak és visszafogadja?

— Hogyne! Itt marad mindjárt.

— Csakhogy én nem adom ám! szólt közbe Bábi néni, a kit nagyon meghatott ez a dolog. Károly hozzám menekült, ott is marad, még pedig végképen. Se fiam, se leányom, hát ő lesz az én fiam. És mert tudom, hogy Menyus sógort és gyermekeit mennyire szereti, hát eljöhethet ide vagy hozzá jöhetnek mindennap és mint jó rokonok fogunk élni. Mit gondolnak, jó lesz így?

Persze hogy jónak találták és Károly volt a legboldogabb. Menyus bácsi pedig, mikor megölelte, így szólt:

— Ami kellemetlen és keserű volt a dologban, azt felejtsük el!

Szendei ur azonban megjegyzé:

— Nem, azt nem szabad elfelejteni. Sőt Elek is, Károly is tartásuk jól eszökben, mert hát nagyon szép dolgot miveltek és jó vége lett, mégis követtek el nagy hibát: tulságig vitték a titkolózást és a saját magukban való bizakodást. Ha abban egyeztek volna meg, hogy Menyus bácsit beavatják titkukba, aki bizonyosan el nem árulja, minden baj és keserűség nélkül értek volna célra.

— Az igaz! szólt Elek. Nagy buzgalmunkban ezt elhibáztuk, de leginkább én, mert én fogadtattam meg vele, hogy még bácsijának sem szól. Máskor a jót is jól meggondoljuk.

— Így már jó lesz, szólt Szendei. Most pedig menjünk haza. Délután Károly és valamennyi fiu, aki az énekkarban

volt, ve
bácsiék
csapunk
Cs
keztek

volt, vendégem lesz oszonnára, de Menyus bácsiék és Babi néni is. Vidám napot csapunk!

Csaptak is, és még sokáig megemlékeztek e meglepetés örömeiről és bajairól.

A HŐSÖK.

BÁTRAK és merészek:
 Előre vitézek!
 Mind utánam, rontom-bontom!
 Az ellenség ott a dombon!..
 Sarkantyus vitéz,
 Hadakozni kész.
 Vakmerő, nyakas —
 Tarajos kakas!
 Én majd vele szembe szállok,
 Ti meg oldalt támadjátok!
 A dob pereg,
 Te hős sereg,
 Előre ti mind,
 Győzelem int!

Kok-kok-kok,
 Kik vagytok?
 Kukurikú!

Mind szaladt, mind a fű,
 Végít így érte a nagy háboru.

MIKOR EGY TOBB MINT KETTŐ.

— Állatmese. —

(Képpel a 85. lapon.)

SZÖRNYEN boszankodott Snuczi arra a gonosz cziczára. Nem is csodálom, mikor annyi baja volt vele. Az az ármányos czicza elcsente előle a legjobb falatokat, és ha meg akarta büntetni, hát elmenekült a kerítésre; ha pedig nem jutott el odáig, szembe szállt és éles karmaival ugyancsak összekarmolázta.

— Már ezt tovább nem tűrhetem, gondolá Snuczi. Tudom is, mit csinálók. Feltüzelem a Puczi pajtásomat, és majd ha egyszer együtt leszünk, vele együtt támadom meg ezt a semmiházi cziczát. Puczi kénytelen lesz velem tartani, még ha nem akarna is — ami kitelik tőle, mert gyáva jószág.

Azért gondolta pedig Snuczi, hogy Puczi kénytelen lesz vele tartani, mert a gazdájok sokszor egymáshoz lánczolta őket, mikor azt akarta, hogy nyugton maradjanak. Mert ilyenkor Snuczi jobbra akart menni, Puczi balra, és egyik sem tágitván, inkább leheveredtek és versenyt pihentek.

De most, mikor ismét így össze voltak lánczolva, Snuczi szokatlanul engedékeny lett. Mindent megtett a Puczi kedvéért. Csakhogy ravasz számításból tette s mi alatt sétálgattak, előhozta a czicza gonoszságait és hogy ezekért meg köllene büntetni.

— Ketten együtt birnánk vele, mondá Snuczi.

— Meghiszem azt, vitézkedék Puczi. Kerülne csak a fogunk közé!

— No, azt nagyon szeretem, hogy te is így gondolkozol. Mindjárt hozzá is látunk. Nem rég erre láttam sompolyogni, keressük meg.

Nem kellett sokáig keresgélőniök, rátaláltak a cziczára.

— No most rajta, csipjük el! mondá Snuczi.

Egymás mellett rohanva szaladtak a czicza felé. Ez későn vette észre a veszedelmet, próbált ugyan megfutamodni, de már nem volt ideje, hogy biztos helyre meneküljön. Szorultságában tehát hirtelen megállt és szembe szállt üldözőivel.

Épen ezt kívánta Snuczi. Most már itt a megtorlás ideje. De biz ennek még korán örült. Mert a czicza veszedelmesen köpködött és fenyegetőzött, mutogatta hegyes karmait, hogy kikaparja a szemöket s épenséggel nem lehet kételkedni, hogy meg is teszi, ha teheti. Snuczi most ezzel sem törődött, de törődött ám Puczi. Hirtelen megállt.

— Ohó, biz én nem karmoltatom meg az orromat; mondá.

— Ugyan ne légy olyan gyáva. Rajta!

Puczi azonban nem mozdult és viszsa tartotta a hozzája lánczolt Snuczit is, aki ekképen nem tudott odább rohanni. A czicza pedig egy ideig farkas-szemet nézett velök (Lásd a képet a 85. lapon.) s mikor látta, hogy ellenségei egymás közt pörölnek, hirtelen megfordult és mihamar el is tűnt.

— Oh te haszontalan Puczi!.. most miattad elszalasztottam a jó alkalmat.

— Mért nem végeztél vele magad? Nekem semmi panaszom reá.

Snuczinak is, akár volt panasza, akár nem, le kellett mondania a czicza megbüntetéséről. Boszusan dörmögé:

— Ha a magam erejében bizom, elérem célomat, most pedig épen a pajtásom akadályozott meg benne. Ugy látom, többet ér egyetlen egy bátor, mintha másodmagával van s ez a másik cserben hagyja, a mikor épen szüksége van reá. Mert hát csakugyan néha több egy, mint kettő, egy bátor többet végez maga, mint ha gyávákat fogad társakúl!

SZÁNKÁZÁS.

(Képpel a 84. lapon.)

SZELEK szárnyán járó:
Gyi te lovam, Ráró!
Már hogy: kutyám Száva
Van fogva a szánba.
Te is vágatsz szaporán,
Csak úgy repül a kis szán.
Gyi te a tanyáig,
Meg a tó partjáig —
Gyi te azon túl is!
Nem bánom
A szánom
Ha most felfordúl is!
A ki pedig kiabál,
Szánkámából legott kiszáll.
Azért kedves hugom, Marcsa:
Ne sivalkoddj, mint a macska!
Gyi te Száva, haja haj —
Felfordulás nem nagy baj!

LASSAN JÁRJ, TOVÁBB ÉRSZ.

(Képpel a 88—89. lapokon.)

NEM hitte azt a kis Nellike. Már ugyan hogy is hihette volna? Megpróbálta akárhányszor, hogy nyargalva ment végig a szobákon, azután meg szépen lassan lépésben. Hát mindig gyorsabban ért az egyik szélső szobából a másik szélső szobába, mikor nyargalt, mint amikor lassan ment.

No persze, néha közbe jött valami a nyargalásnál. Egyszer bele bonyolódott a lába a szőnyegbe, máskor meg bele ütődött a székbe és végig bukott a pallón, bezúzta az orrát, még az orra vére is megeredt, így aztán nem is ment a szélső szobáig, hanem sietett a Julis szobaleányhoz, hogy ez borogassa. Ésilyenkor mondta az apa:

— Lásd, szeleburdi! Lassan járj tovább érsz.

De hát ez nem lehet igaz semmi képen.

— Hiszen nem azért nem értem oda, mert szaladtam . . . hanem mert megakadt a lábam a szőnyegben.

És mert nem akarta, hát nem is értette meg.

Hanem egyszer aztán végre mégis megértette, még pedig oly jól, hogy nem is felejtette el egyhamar.

Kisétált apával. Lotti nénihez akartak menni, akit Nellike nagyon szeretett, mert a jó nénike mindig eltalálta, mit kívánna Nellike leginkább ozsonnára. Most is bizonyosan lesz jó csokoládé, amit otthon a mama csak akkor ad, mikor nagyon meg van elégedve Nellike viselkedésével. A néni pedig soha sem kérdi, ha csokoládét érdemelt-e vagy csak száraz kenyeret és vizet. Alig is várta tehát, hogy már ott legyen a néninél.

Át kellett menni az utca tulsó oldalára. Nellike elől futott pár lépéssel, tudta az utat és indult keresztül az utcán.

— Várj egy kicsit, kiáltott utána az apa. Kocsi jön.

— Oh, addig én átszaladok.

Meg is indult gyors iramodással. És mert olyan sebesen futott, hát éppen akkor érkezett oda az utca közepére, amikor a gyorsan robogó uri kocsi. Egyszerre csak azt vette észre Nellike, hogy a feje fölött van a ló feje. Rettenetes ijedelemmel sikoltott fel s kétségbeesett ugrással igyekezett menekülni a veszedelemből. De elcsuszott és elesett. Nagyon megütötte magát és ijedtében azt hitte, hogy most már mindjárt rágázol a ló, keresztül megy rajta a kerék. Pedig ez a veszedelem nem fenyegette, mert a kocsi hirtelen megállt. De a halálra rémült kis leány ezt nem látta. Csupa félelemtől mozdulni sem tudott.

Egy fiu állt közel s látva Nellike baját, odasietett és fölemelte. (Lásd a képet a 88—89. lapokon.) Apja is oda szaladt s látta, hogy a kis leány egészen el van kábulva, reszket, sir. Így nem mehetnek látogatóba. Tehát haza vitte.

Otthon Nellike lassan-lassan magához tért és megnyugodott. De ekkor aztán megint nagy szomorúsága támadt, mikor eszébe jutott, hogy most a néninél kellene lennie jó ozsonnán. Pedig már késő, ma többé nem mehetnek oda.

— Nem bizony, mert elsietted a dolgot és bajba keveredtél, szólt az apa. Sokszor mondtam: lassan járj, tovább érsz, de nem akartad hinni. Most talán elhiszed, hogy más az, szaporán végezni a jól megfontolt dolgot, iparkodni a hol kell és lehet — és más az, ha valaki megfontolás nélkül vaktában rohan, mert így ritkán ér célhoz. Ezt jelenti az a közmondás.

Most már elhitte Nellike, követte is és nem volt többé baja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 4-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

M	U	R	Á	D
U	R	Á	L	
R	Á	K		
Á	L			
D				

Helyesen fejtették meg: Kazy testvérek, Simon Margit, Léderer Irén, Schultz Hildegard, Kertész Tibor, Kemény Ilonka és Imre, Somssich Eszter, Schmidt Alexandra és Gusztáv, Böck Etelka és Györgyike, Fried Margit és Sándor, Krausz Imre, Fischhof Róza, Záborszky Anna, Weisz Jolán, Verédy Irén, Finitzer Gizella, Sztankovits Anna, br. Vay Margit (kinek az írása? F. b.?) Mihely Ella és Margit, Vagyón Árpád, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Árkövy Rikárd, Vidovszky Feri, Sze-

remley Lujza és Emil, Morelly Guszti, Takách Zoltán, Mácsay Irénke, Urszinyi Katinka és Józsi, Weiner Valéria, Reichl Ferencz és Sándor, br. Fekete Editha, Schwarcz Irénke és Nelike, Schüller Olga, Lánzy Etelka és Gizella, Posztóczky Margit, Jobbágy Iván, Uferbach Gizella, Goldzieher Klára, Horváth Mana (kinek az írása? F. b.) Reichlin Róza, Fernbach Róza és Zsuzsika, Mayer Hedvig, Veisz Etel és Hermine, Schmiedt Ella, Marossy Irén, Nagy Ilona és Mariska, Farkas Anna és Gizike, Korsós Etelka és Lajos, Grósz Léontine (részben) Kim Elemér, Simó Lajoska, Loewy Anna és Mártha, Tulok Lajos, Tersánszky Máli és Ilon, Conlegner Józsi, Szerlemhegyi Jenő, Mátis Marianne, Würtzler Ilona, Schönbeck Gyula és Kálmán, Manaszgy Gizi, Blaszbberger Gyűző, Jaszénovics Iza és Pista, Mauthner Nándor és Zoltán, Riszdorfer Erzsike, Schönfeld Viktor, Fort Ferencz, Beck Blanka, Tobisch Ili és Irénke, Molnár Gusztika és Adélka, Hirsch Serena, Margit és Lujza, Krausz Ilonka és Sándorka, Rechnitz Henrik és Izidor, Schlichter Emma és Misi, Weismann Béla, Kerecsényi Gizi, Lackenbacher Jenny és Vilma, Teutschl Ernő, Bleyer Gyula és Dezső, Csécsi Andor, Freybauer Rosina és Edus, Illy és Erzsike, Steineker Pista, Leydl Iza, Reich Aranka, Guardazon Riezi és Béla, Stern Ella és Ilona, Szilvássy Elemér (kinek az írása? F. b.) Kelemen Blanca, Ungár Erzsi, Hubert Imre, Maller Margit és Imre, Draskóczy Mariska és Béla, Matkovich Ilonka, Jakabfalvy Zoltán (Sajátkezű írást kívánok. F. b.) ifj Fesselhofer József István, Lipovniczky Miklós, Markó Matild, Sallay Izabella, Janovitz Margit, Scholtz Tivadar, Weisz Etel és Sándor, Bozó Antal, Mérhay Gusztáv, Mikó Ferencz, Váczy Mariska, Ehrenfeld Giza, Budanovich Gyula, Kármán Ferencz és Tódor, Reich Irénke, Altmann Gyula, Bartányi Anna és Ilona, Polgár Bella, Balogh testvérek, Rosenberg Katinka és Mátyás, Ferenczy Márta, Zverina Erzsike, Reich Béla, Rutterschmidt Irma és Károly, Zádor Ervin, Szőke Etelka és Jolán, Hállay Béla, Beimel Irén, Ritter Erzsike, Dörögdy Antal, Hertzka Josefinc, Elza és Rezső, Ráday Ida és Erzsike, Buzáth Mariska és Jolánka, Gaál Anna, Laszgalner Elza és Nóra, Freund Sándor és Gyula (Nem illik beporozni az írást. F. b.) Biazini Domokos, Klein Malvine, Schweiger Irma és Józsi, Bruch Aurél, Dratsay Margit, Berger Rezső, Kerekes Sándor, Wetzl Gyuri, Ernő és Nándor, Munárik Bercezi, Gyémánt testvérek, Polgár Mariska, Seidler Irma, Várnai Margit, Hubay Kálmán, Surgótt Gyula, Geisz Tibor, Freibauer Rosina és Eduska, Beck Heléne, Siklóssy László, Pünkösti Lajoska, Höke Béla, Hirsch Serena, Margalit Tilda, Csérgő Lenke és Ilona, Abeles Ede, Beck Frigyes, Pfeiffer Gyula,

Iuska, Tombor Elemér, Grün Berta, Dívék Andor, Grossmann Ella és Alfréd, Weldin Vilmos, Deutsch Edith, Kaprinay Gizella, Körmendy Ilona és Imre, Milkó Mátyás és Imre, Derecskei Erzsike, Kirchmayer Paula, Festetits Sándor, Konkoly Elemér és Gábor, Mailáth Paula, Reiser Szerénke, Toldy Ernő, Tibor, Loránt és Jósika, Takács Alice, Stein Géza, Voit Ottó, Fried Katicza és Zsiga, Gyorgyovánszky Giza, Greger sen Lily, Fábry Andor, Stein Andor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Morócz Imre. A most épülő Országháza gipsz-mintája látható az építő telep egyik irodájában. Fordulj kéresekkel Steindl tanár urhoz, az új Országháza építő mesteréhez. — **Stein Géza.** A kérejtvény szerkezete szabatos, de a fölvevő mondat kusza. Valamivel meg kell azt toldani. Rád bízom. — **Bakács de P. Ferencz.** Lássam előbb, aztán ítéltetek. — **Fried testvérek.** Az előző nektek is szól. — **Milkó Mátyás és Imre.** A rejtvény már a 2-ik sornál megakad. Hiszen csak balról jobbra szól a ti feladványtok, pedig annak minden kockája, fölülről lefelé olvasva is, értelemmel kell hogy bírjon. Elég példáját láthattatok a »Kis Lap«-ban. — **Freibauer Rosina.** Köszönettel vettem s illető helyen át is szolgáltatam. — **Balogh testvérek.** Hármóját a metszőnek adtam át. Ügyesek. — **Gaal Anna.** Zsenge korodhoz képest bizony sok szomorúság ért már téged. Annál derültebb legyen jelened és jövőd. — **Bronts Margit.** A te rejtvényed is megakad a második sornál. Olvasd el csak, mit üzenek a Milkó testvéreknek: az nek is szól. Atyád, ha orvos, igen is ismerősöm s kedves emlékezetemben van. Kértekre a kiadó hivatal egyenest a nevedre küldheti a »Kis Lap«-ot, ha lakezimetet beküldöd. Leveledben örömmel tellett. — **Manaszgy Gizi.** Csak te küldjed bátran. Ha beválnak, szívesen közlöm. — **Jaszénovics testvérek.** Névből kihagyott hangzók: még ez nem rejtvény, ha csak hosszabbacska elbeszélésben vagy versben nem alkalmaztátok e hiányokat, kdvs ks brtm. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére adakozott: Grósz Teréz 1 frt.

Ez adomány a »Nemzet« című napilapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.